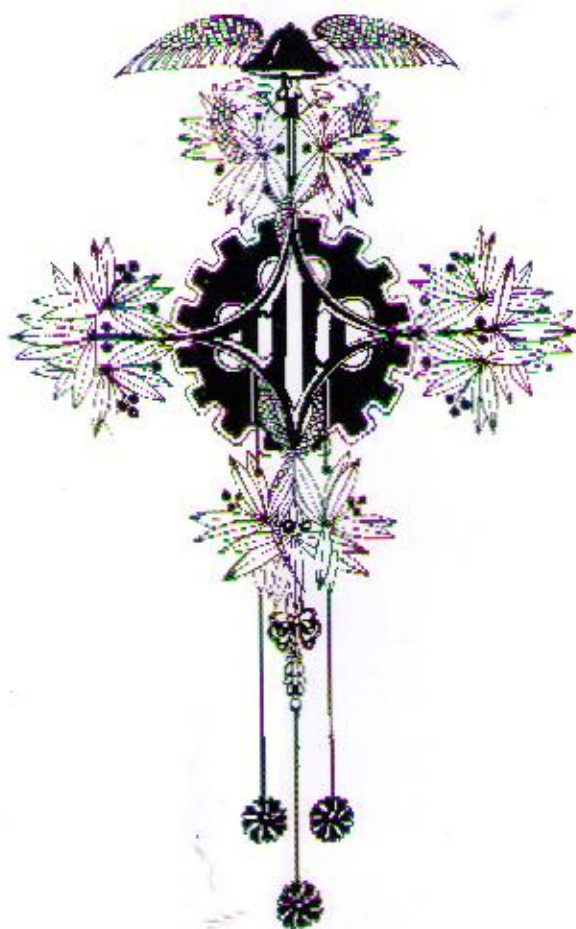

ACCIÓ

**DEL CENTRE AUTONOMISTA DE
DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA
INDÚSTRIA**

FUNDAT L'ANY 1903

Barcelona, Setembre de 2002

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica,
10
Tel. 93.304.68.08
Fax 93.430.68.12
08002 Barcelona

EDITORIAL

Com deuen saber els nostres consocis i amics, el pròxim any 2003 celebrem el centenari de la creació del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, tal vegada això diu poca cosa o res per la majoria de la gent, però per nosaltres significa molt, significa que el CADCI ha hagut d'afrontar més adversitats que alegries, d'aquest cent anys hauríem de descomptar-ne set de dictadura (1923-1930) i quaranta de franquisme (1939-1975); i si a això afegim uns governs que no ens volen reconèixer, vol dir que continua l'enfrontament.

Si traiem això ens disposem a que se'ns senti i se'ns escolti i farem la nostra tasca per tirar endavant.

Estem preparant per al centenari celebrar una exposició, si és possible al Palau de Mar (estem en tractes) on es reculli tot el treball que, al llarg d'aquests

anys ha desenvolupat el CADCI, és per aquest motiu que sol·licitem als nostres associats ens deixin a préstec tots aquells documents, fotografies, carnets o altres records per tal de donar constància de la nostra existència. També voldríem demanar-los que si es veuen en cor, i per tal de fer un opuscle en commemoració del centenari, ens fessin arribar petits escrits de les seves vivències amb el CADCI.

En properes revistes anirem comunicant totes les noves que es produeixin en aquest sentit.

En un altre ordre de coses, veureu que hem canviat la manera d'enviar la revista *Acció* i esperem que així arribi amb tota puntualitat als lectors.

Recordem que en l'apartat *Cartes al CADCI*, hi caben totes les opinions, sempre amb respecte i equanimitat. El CADCI, però, no es fa responsable de les opinions polítiques dels autors.

El passat juny i en la campanya de reclamació dels lligalls de Salamanca, TV3 va filmar unes seqüències en el nostre local, van parlar el nostre president Agustí Barrera i n'Enric Borràs, després, el dia 11 i a les notícies del vespre, van emetre una petita part de les imatges filmades.

El passat 18 de Juliol i en el marc de la nostra seu social el partit polític Estat Català va celebrar el 80è aniversari de la seva fundació. El motiu que se celebrés a la nostra entitat obceix al fet que va ésser fundat entre alguns socis del CADCI a la sala de les columnes. No va poder ser a la mateixa sala degut a les obres que s'hi fan actualment.

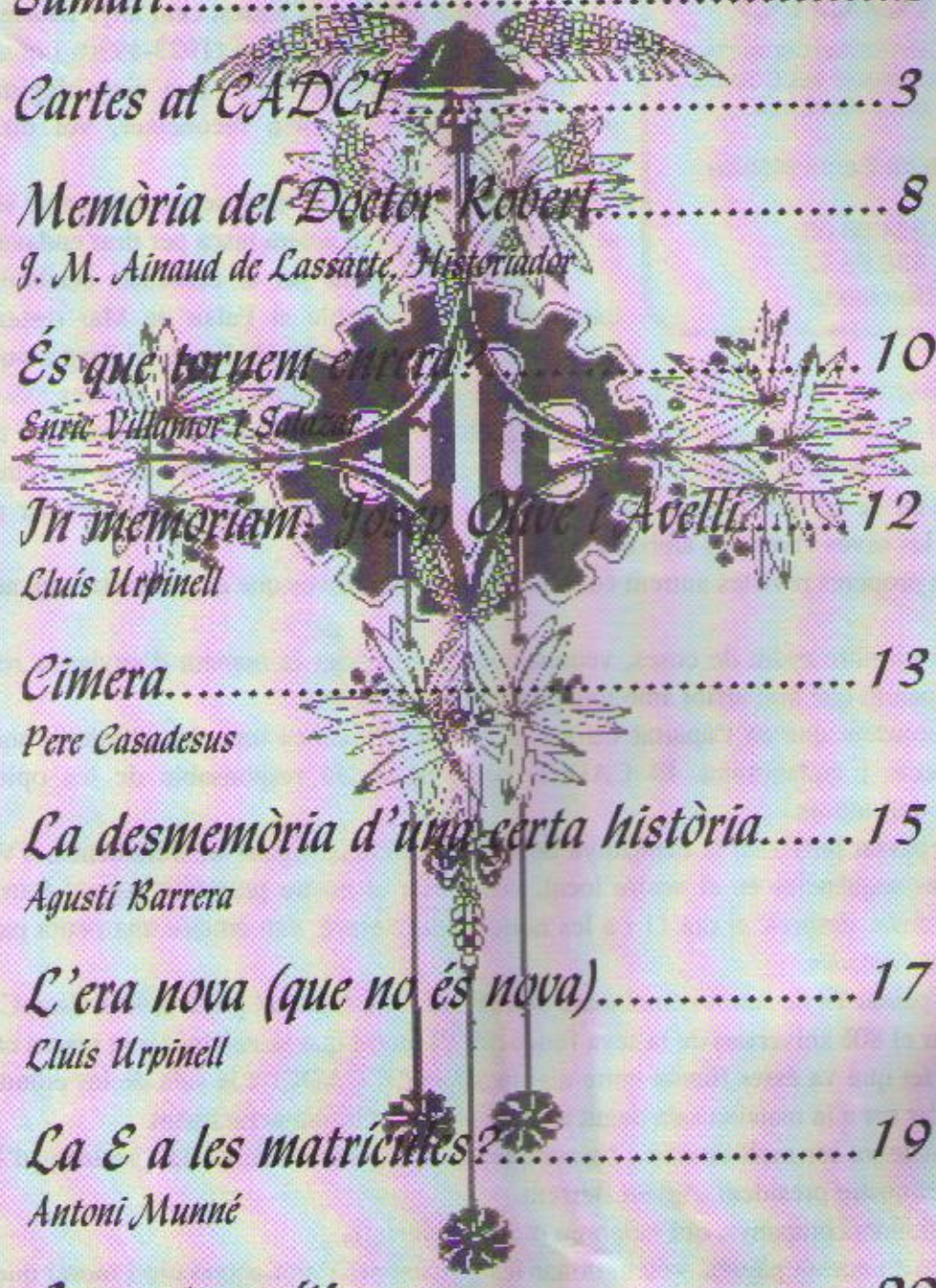
L'acte va ser molt emotiu i va comptar amb les dissertacions del president d'Estat Català i del nostre president, Agustí Barrera.

Felicitats companys, que celebren molts aniversaris.

Des d'aquesta pàgina, volem donar les gràcies per l'ajut econòmic i moral que ens dóna el Departament de Cultura, destinat a la composició i tiratge de la revista a fi i efecte de poder sortir trimestralment.

Demanem també, tant a amics com a associats, ens enviïn llurs col·laboracions que són sempre agraïdes.

Sumari

<i>Editorial</i>	1
<i>Sumari</i>	2
<i>Cartes al CADCI</i>	3
<i>Memòria del Doctor Robert</i>	8
<i>J. M. Ainaud de Lassarte, Historiador</i>	
<i>És que tornem enrera?</i>	10
<i>Enric Villamor i Salazar</i>	
<i>In memoriam Josep Oriol Avellà</i>	12
<i>Lluís Urpinell</i>	
<i>Cimera</i>	13
<i>Pere Casadesus</i>	
<i>La desmemòria d'una certa història</i>	15
<i>Agustí Barrera</i>	
<i>L'era nova (que no és nova)</i>	17
<i>Lluís Urpinell</i>	
<i>La E a les matrícules?</i>	19
<i>Antoni Munné</i>	
<i>La nostra crítica</i>	20
<i>Racó poètic</i>	21

CARTES AL CADCI

PODEU ENVIAR LES VOSTRES CARTES, MIRANT DE NO SOBREPASSAR LES 18 LÍNIES A DOBLE ESPAI, A
RBLA. SANTA MÒNICA, 10 08002 BARCELONA. PREGUEM INDIQUEU EL NOM I EL COGNOM ENCARA QUE
VULGUEU APARÈIXER SOTA UN PSEUDÒNIM.

La Premsa

Voldria saber per què la premsa s'entossudeix en "maquillar les notícies. Són moltes les vegades que davant d'una informació et fan venir dubtes, això ve a to per un fet de l'eterna lluita entre palestins i jueus.

Segons la premsa, un grup de palestins es van refugiar a Betlem, a l'església de la Nativitat, fugint de la persecució dels jueus: l'església té l'obligació moral d'ajudar als perseguits, fins aquí tot bé, però resulta que anaven armats i no es devien recordar de deixar les armes a la porta, i clar, es van convertir en francotiradors, i aquí es va organitzar el "belem".

Això va durar cinc setmanes... fins que van acabar les municions.

L. Florença

Arquitectes

Barcelona sempre s'ha ufanat de l'estil modernista de molts dels seus edificis, també del barri gòtic autèntic, d'una Rambla que tothom lloa i estima, en resum, duna ciutat que tots els forasters sempre han admirat.

Sembla, però que alguns arquitectes actuals s'empenyen a desvirtuar la seva bellesa; estan construint uns edificis que més aviat semblen columbaris de cementiri, en resum ens l'estan degradant.

Josep Martínez

Per a qui són les bombes?

Hi ha una cosa que ens crida l'atenció als ciutadans: cada vegada que es produeix una explosió en una entitat bancària.... mira per on, sempre és "La Caixa", mai a les entitats foranes. Alguna cosa més s'amaga darrera

l'antiglobalització? O és que algú se n'aprofita?

Miquel Camps

Els camps d'internament

Durant la guerra del 36 al 39 i després d'acabada i durant molt de temps, la dictadura de Franco va crear els camps d'internament o concentració, veritables llocs de tortura i vexació, on el tifus, la disenteria, la misèria i tota classe de malalties pul·lulaven junt amb els càstigs, venjances i fam, molta fam.

D. Roura

Viatges

Per regla general els catalans tenim esperit aventurer, no pas per necessitat com els gallecs o extremenys, que en temps pretèrits emigraven si més no, per treure's del damunt la gana que portaven quasi bé ancestral.

Els catalans sempre han viatjat per raons econòmiques, durant molts anys els Consolats de Mar en van donar fe. Posteriorment els viatjants de comerç travessaven Espanya en totes direccions, possiblement perquè gran part de la indústria i el comerç estaven a les nostres contrades.

Actualment també es viatja molt, i no per raons mercantil. Es viatja per turisme, és un fet comprovat, darrera d'això hi ha muntada una indústria que mou infinitat de diners, he sentit parlar català a moltes ciutats d'Europa i els que han anat més lluny segurament diran el mateix.

Tot això em ve a la memòria com un fet simpàtic que ens passava als catalans del sud quan visitàvem les terres de la

Catalunya Nord. L'any 1971 el Banc d'Espanya va posar en circulació un bitllet pel valor de 500 pessetes, que en una cara tenia la imatge de mossèn Cinto Verdaguer, molt jovenet, i tocat amb una barretina, mentre que a l'altre cara, recordant l'obra del mossèn es veia el món Canigó, i davant el poble de Vernet.

Doncs bé, quan havíem d'anar per aquelles comarques, anàvem abans a la "Caixa" a proveir-nos de bitllets de 500 pessetes nous. En arribar a Vernet, i per fer qualsevol compra, preguntàvem si volien cobrar en francs o en bitllets de Vernet, per descomptat que tothom volia tenir aquell record. Fins i tot ens havien ofert el doble del seu valor.

Possiblement en guardin allà, molt més que aquí com un veritable tresor.

Joan Miragall

Atac Soterrat

La política d'introducció centralista ha donat un altre toc.

Les oligarquies basques, que tenien muntat de molts anys ençà, un imperi capitalista format pels bancs de Bilbao, Biscaia i Guipuscoà, semblava una fortificació inexpugnable: controlaven també la indústria pesada... i l'església.

Tot ho van perdre, la indústria pesada, ubicada a Barakaldo i Sestao ha perdut competitivitat i ja no és rendible; la banca, que creien que tenien controlada, l'han perduda amb una jugada que el centralisme ha anat elaborant poc a poc; primer va provocar la fusió amb Argentaria per clavar una pica dins la seva estructura; després han anat minant el terreny fins aconseguir que un tal González (Com diu Arzalluz), amb unes jugades nebuloses, se'n fes l'amo.

A Catalunya en tenim amargues experiències, recordareu el Banc de Barcelona, l'Hispano Colonial, la Banca Catalana entre altres, algun dia, quan hi hagi veritable democràcia, podrem saber el rerafons d'aquestes jugades.

Sembla que ara volen intervenir d'alguna manera "La Caixa". La seva cobdícia és insaciable, però si ho aconsegueixen farem com amb la Catalana: traurem tots els estalvis i els posarem a la Caixa de Sabadell o la de Terrassa o la del Penedès o d'altres. El fracàs d'una caixa forana, que no ha aconseguit atansar les seves previsions, els ha molestat.

I si parlem de l'església, de res no els ha servit imposar un prelat fora.

L'estratègia del centralisme és igual a tot arreu.

Quan ens deixaran tranquils?

Antònia Vallespir

L'Avís de Le Pen

Al País veí s'ha produït el que la premsa diu "un sisme".

L'extrema dreta ha tingut un elevat percentatge de vots ¡¡Ostres!!! Com pot ser això?

És únicament l'avis de la política que està portant a terme l'esquerra.

El senyor Le Pen sap que si guanya tindrà al seu costat la policia i l'exèrcit, i com a cap de la Nació podrà tenir a ratlla la delinqüència.

Ha jugat amb això! Amb la seguretat ciutadana, i ha esgrimit aquesta arma amb finalitat política, amagant les veritables intencions, que en el rerafons amaguen les dretes ultres, l'opressió sobre tothom que no pensa com ells.

També ha tocat un tema tabú, el racisme. El tema és candent, però existeix. La immensa majoria dels que han votat Le Pen no veuen de bon ull la intensa propaganda de la premsa, posant els interessos i exigències dels immigrants per sobre de les peremptòries necessitats dels nadius més desvalguts, les vídues, els jubilats, les ridicleses del "sobi", la pobresa que, encara que soterrada, està esperant que algun governant es recordi d'ajudar-la.

També els sindicats tindran alguna cosa que explicar davant la quantitat de treballadors amb contractes precaris, eventuais que duren anys, altres obligats a afiliar-se com autònoms quan se sap que únicament així podran dur el jornal a casa. Em voleu dir que el ministre de treball no ho sap?

Aquesta delinqüència d'alt nivell l'hem de tolerar perquè no hi ha cap partit que sigui veritablement d'esquerra.

Gran part de la premsa està mediatitzada, el defensor del poble... el defensor del poble... no en parlem.

El poble està enganyat, ha triat el que creu que li solventarà la seguretat ciutadana, tan malmesa d'uns anys ençà.

Està bé que vinguin els emigrants que facin falta, però més delinqüents NO, ja en tenim prous, i si no pregunteu al Ministeri de Justícia perquè els atracadors de les autopistes han estat detinguts 70 vegades i al carrer altra volta, per donar només un exemple.

Diuen que estem en un país democràtic. En confiança, a la democràcia no li hem vist la cara, només l'esquena.

Rafel Sans

Per què?

De menuts, quasi tots hem tingut una temporada amb el *per què?* a flor de llavi, molt natural, el cervell, buit de coneixements, necessita omplir-se, i els més propers, pares i germans, mestres, etc. són les fons que subministren el cabal més a mà. Amb el temps, el col·legi, les biblioteques, la premsa van omplint aquests buits. Després ens fem grans i ja no necessitem preguntar; ja som prou espavilats per saber moltes coses que fugen de la normal comprensió, i una de dues: o fem el "passota" i passem de tot, o ens interessem

per esbrinar els fets.

I és aquí on tornem a necessitar el *per què?*

Hi ha moltes coses fosques que volen una explicació, particularment no crec ni en dogmes ni en càbales, tot necessita ser comprès, i per ser comprès t'han de donar una explicació raonable: fora d'això tot són novel·les. No podem perdre el *per què?*. No ens poden convèncer amb respostes ambigües o nebuloses.

La història sempre diuen que l'han escrit els victoriosos, mai no hem sabut què opinaven els vençuts.

Les religions et demanen que tinguis fe i creguis allò que diuen els llibres sagrats, però no és possible, hi ha tantes incongruències que exigeixen aclariments que tornen a fer necessari el *per què?*

Els polítics, en els seus programes i discursos, exposen unes teories, la demostració de les quals, ja es veu clar que a la pràctica serà molt difícil. Ho fan per omplir les urnes, són uns il·lusos o bé ens volen prendre el pèl. *Per què?*

Tenim pocs recursos per a fer front a les campanyes que duen a terme la premsa, ràdio i la televisió; diuen el que volen que creguem, i a vegades són tan barroers que fins els anuncis predisposen a no utilitzar l'article anunciat.

En política, tan sigui nacional com internacional, se'ls veu de seguida la tendència amb què diuen les coses, moltes vegades en una notícia, les víctimes són diferents segons el bàndol, per una part són defensors del seus ideals, per l'altre, terroristes.

De tot això, l'espectador, el públic, el poble, se n'adona o no?

Per aquesta i moltes altres raons hem de tenir sempre present el *per què?*

Rocaguinarda

*L'empresa capitalista no es fomenta en la solidaritat,
sinó en la competició*

Altres classes de terrorisme

Un dels puntals de l'actual govern està basat en la lluita contra el terrorisme, veritablement és una lacra social, si més no, motivada per la falsa democràcia que patim. Tot el que no es pugui dirimir dialogant és nefast, ja sabem que la violència genera més violència, això ens fa arribar a la conclusió que aquest problema es farà etern.

Però no és això del que vull parlar, vull parlar de l'altra violència, la que estan exercint els grups desarrelats que fan de la violència un joc, gent que exerceix la violència per robar, per racisme o simplement (i això és més gros) per divertir-se.

Contra la violència terrorista, el govern enfrenta tota la seva força i el seu poderiu, contra la violència gratuïta dels delinqüents habituals, el poble està indefens, ja em direu si es pot circular tranquil tant de dia com de nit per alguns llocs de la ciutat, o per el mateix centre, a tot arreu s'atreveixen i no t'hi encaris que et punxaran. La policia? Prou fa amb les seves forces, les veritables culpables són les lleis mal legislades que permeten que el delinqüent després de cinquanta delictes es passegi tranquil·lament pel carrer, en canvi al sofert automobilista li cauen les multes pel fet de passar 10 o 20 Km d'excés de velocitat, o pel fet de no haver declarat a Hisenda una petita gratificació o haver-se retardat en abonar l'IAE.

Els es protegeixen amb escoltes, cotxes blindats i tanques de seguretat per allunyar perills, el poble... Que es foti! I perdoneu l'expressió.

Jordi Fabregat

El Tractat d'Utretch

El Tractat d'Utretch deixà molt mal parats als catalans, la fingida protecció i aliança que ens oferiren els anglesos, es va convertir en un malson quan cansats de guerrear es van avenir amb els Borbons a deixar d'ajudar a Catalunya, a canvi de deixar-los

onejar el pavelló anglès al penyal de Gibraltar, el mateix hagués passat a Menorca, si els francesos no haguessin cobejat l'illa.

En un cop de sort es va recuperar, no passa gaire....

J. Soler

El transport públic

El programa televisiu de la Júlia Otero, acostuma a treure per les entrevistes personatges que poc o molt, sempre tenen quelcom a dir, unes vegades amb raó, altres no tant. Un d'aquest personatges va ser l'alcalde de Barcelona, Sr. Clos, una persona que té carisma, la seva cara retrata bones maneres, però sembla que segueix la política de l'anterior, concretament és el que dicm "fer volar coloms".

Ens va explicar les obres i projectes per dur a terme tot seguit. Molt bé, fantàstic, tot és magnífic, només té un defecte, comença la casa pel terrat!

Amplia les voreres dels carrers en detriment dels cotxes a fi que ens acostumem a deixar el vehicle privat i usem el transport públic. Doncs bé, abans d'això hauria de quadruplicar la xarxa de Metro, llavors sí que tindria efectivitat el seu programa. Agafeu un planol de la ciutat i veureu que hi ha molts barris sense comunicació, o la molèstia que suposa anar d'un barri a un altre sense haver de passar pel centre, és a dir, no tenen comunicació directe.

Miquel Abad

Reis d'Espanya o de Castella?

Diuen que la unitat d'Espanya es va produir amb l'enllaç dels reis catòlics. Això no s'ajusta a la veritat, si per aquell temps es pregonava el "*Tanto monta monta tanto*" quan va morir la "catòlica" el marit, en Ferran deixà de ser rei per convertir-se en governador i tornar al seu regne d'Aragó, posteriorment es va casar amb la germana de Foix i de l'Espanya imperial, ni parlar-ne.

Quan Joana la folla va emmaridar-se amb el príncep Felip de Flandes, Castella va voler ressuscitar "l'imperio" però els regnes d'Aragò, València, Mallorca, Nàpols, Comptat de Catalunya, etc... continuaren

amb les seves lleis i els seus costums. No va ser fins el 1714 que per la força de les armes, es va produir la unitat nacional.

Xavier Arenós

Ofrena floral del CADEI

Com cada any, la Junta Directiva del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria, farà l'ofrena floral al peu del monument a Rafael Casanova amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya i ens plauria molt que ens hi acompanyéssiu.

Ens trobarem al mig de la Plaça Urquinaona a les 11 del matí de l'esmentat dia 11 de Setembre.

Memòria del Doctor Robert

Josep m. Ainaud de Lasarte, historiador

No és gaire corrent que un alcalde de Barcelona hagi nascut a Mèxic, però aquest és el cas de Bartomeu Robert i Yarzàbal, nascut a Tampico l'any 1842 i mort a Barcelona el 1902, ara fa un segle.

Els Robert eren una família de metges, arrelats a Mèxic, però originaris de Sitges, la vila marinera catalana, que mantenia una bona relació per mar amb les terres americanes des del segle XVIII, pel comerç de vins generosos. El pare de Bartomeu Robert també era metge, i volgué que el seu fill estudiés a Barcelona, a la

Bartomeu Robert i Yarzàbal

prestigiosa facultat de Medicina, on es llicencià el 1863. L'any següent es doctorà a Madrid, perquè era la única universitat de l'estat espanyol que podia atorgar el títol de Doctor. A Barcelona, ben aviat Bartomeu Robert es féu un nom de prestigi, tant per les seves condicions professionals com pel seu altruisme. Fou metge titular de l'Hospital de la Santa Creu, catedràtic de patologia interna de la Universitat de Barcelona i president de l'Acadèmia de Ciències mèdiques i del Laboratori de Ciències Mèdiques. Al costat del seu amic, l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, impulsà el nou edifici de l'Hospital de Sant Pau. Visitava des de les principals famílies fins les persones més necessitades, com ho demostrà durant les epidèmies de còlera i la febre groga. Poc abans

de morir, a la seva llibreta de visites per aquella setmana, trobem el nom de Mossèn Cinto Verdaguer.

Presidí l'Ateneu Barcelonès en dues ocasions, i la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País. Formà part de la Galeria de Catalans Il·lustres. S'integrà plenament al naixent moviment catalanista, i amb altres presidents d'entitats catalanes presentà a la Reina Regent, Maria Cristina d'Habsburg, un Missatge on es plantejaven les principals aspiracions regionalistes després del desastre

"Bartomeu Robert es feu un nom de prestigi, tant per les seves condicions professionals com pel seu altruisme"

"Destacà per les seves actuacions de reforma, dignificació i modernització des de l'alcaldia de Barcelona"

colonial de 1898. El 1899 fou designat Alcalde de Barcelona i destacà per les seves actuacions de reforma, dignificació i modernització. Dimití amb motiu de la repressió del Govern espanyol contra els botiguers que es negaven a l'augment dels impostos, l'anomenat "Tancament de caixes". President del nou partit catalanista "Lliga Regionalista" impulsat per Prat de la Riba i per Cambó, fou elegit Diputat a Corts dins la candidatura dels "Quatre Presidents". Durant el dinar d'homenatge que li oferiren els metges de Barcelona, el 1902, morí sobtadament. El seu enterrament fou un acte multitudinari de dol popular. A la plaça de la Universitat li fou dedicat un monument, obra de Josep Llimona, que li era bon amic. El franquisme n'ordenà de destrucció, però uns arquitectes municipals aconseguiren salvar-lo amagant les figures de bronze en un magatzem barceloní. El 1974, una campanya ciutadana el reivindicà, i el 1985 fou reinaugurat solennement a la plaça de Tetuan. És de justícia que el CADCI, que l'havia honorat sempre, també ho fes avui a les pàgines de la nostra revista.

LES CONFERÈNCIES

Seguint amb la tasca de fer conèixer el CADCI a les noves generacions de joves, el dimecres 10 d'abril, en una aula de Sociologia de la facultat d'Econòmiques, va tenir lloc una conferència sobre història i memòria del CADCI a càrrec del nostre president, Agustí Barrera. L'audiència, tota d'estudiants, seguí molt atentament la dissertació, que amb tota mena de detalls anava exposant el conferenciant. En acabar, molts dels assistents preguntaren sobre alguns detalls de la conferència, dates, noms, quantitat de socis, ...

L'entitat CADCI vol expressar la seva satisfacció per l'interès amb què la joventut d'estudiants de Sociologia segueix els avatars de la nostra història.

ÉS QUE TORNEM ENRERA?

Enric Villamor i Salazar

Llegint la premsa diària o escoltant la televisió sembla que és talment això el que està passant. Després de tants anys de sufrir una dictadura abominable, ara tens la sensació que la gent enyora aquells temps en que no havia de pensar gens perquè cada dia et marcava el camí a seguir i no calia que et preocupessis pel que podria passar l'endemà.

Ja fa dies que els diaris publiquen, com qui no vol la cosa, entrefilets deixant anar que tal o qual entitat o grup d'opinió demana que s'introdueixi novament l'assignatura de religió en l'ensenyament oficial, inclús l'universitari. El jovent que ha nascut després de la mort del dictador no sap el que era haver d'afiliar-se obligatoriament al SEU i haver d'aprovar religió, gimnàsia i formació de l'esperit nacional (les *tres maries*, que no tenien cap finalitat pràctica, però eren un obstacle més a superar).

No hi ha dubte que qui fa encabir a la premsa els entrefilets pro assignatura de religió no es proposa res més sinó crear un estat d'opinió favorable per aquesta iniciativa, sense tenir per a res en compte les conveniències dels estudiants i de tota la societat, sobretot la que ha de fer un gran sacrifici per arribar a la universitat. Les *tres maries* podien superar-les amb relativa facilitat les famílies benestants i influents, però eren una bona preocupació per a la resta d'alumnes.

No se'ls va acudir crear les mateixes condicions d'asfixia docent que de sempre havien imperat al país, però el panorama era poc engrescador pel jovent que volia pujar per sobre de llur nivell. Abans de proclamar-se la segona república, a les escoles per adolescents ensenyaven rudiments de física i química, matemàtiques, història natural, història universal, etc., però els preus eren prohibitius pels treballadors. A les escoles econòmiques ensenyaven llegir i escriure, les quatre regles i el catecisme. Un bagatge certament molt pobre per lluitar a la vida.

Amb la proclamació de la república es va notar un impuls renovador, que dissortadament va durar poc. El mes d'octubre de 1934 el poble es va enfrontar amb les armes a la mà a l'exercit, i el govern de Madrid va suspendre l'estatut i les garanties constitucionals. Van seguir dos anys d'incertesa i immediatament després va esclatar la guerra *ferotge i sens treva* que diu la cançó. Una altra vegada es va perdre tot durant quaranta anys.

Malgrat tot, la situació d'ara és bastant diferent. El país ja no té religió oficial. Hi ha certa llibertat d'expressió. Actuen els partits polítics i els sindicats. Per consegüent la situació no hauria de ser tan favorable a l'ensenyament de religió als col·legis.

Infinitat de raons es poden oposar a aquest canvi de política. Si s'autoritza, qui faria de professor? Podria ser-ho un lliure pensador que es dediqués exclusivament a posar en relleu les innombrables contradiccions i falsedats contingudes en la Bíblia? Sembla ser que no podria perquè això no seria ensenyar religió sinó irreligió. I els sacerdots de sectes protestants, imams mahometans, rabins jueus, sacerdots budistes, etc. podrien donar classes? Encara menys, ja que a mida que s'allunyen de la font de la veritat revelada es veu més clara la incongruència.

D'altra banda a l'església, encara que no ho digui, no és l'ensenyament de la religió sinó la catequesi el que realment li interessa. Si pogués introduir de nou la catequesi de començaments del segle XX, tot ho veuria més fàcil.

Però tornar enrera també té els seus perills perquè el progrés de la humanitat es va veure frenat durant segles per l'activitat de les sectes i per llur afany desmesurat de poder i de domini. Així que van sortir de les catacumbes, els cristians es van dedicar amb entusiasme a minar el poder dels governs fins arribar a suplantar-los. El segle XI el Papa Gregori VII va tenir la

gosadia d'excomunicar l'emperador Enric IV, en el seu afany de convertir-se en el màxim cap de tota la cristiandat. En realitat va ser el pontífex incendiari d'Europa, que feia sentir el seu flagell sobre tothom qui s'atrevia a dubtar del poder suprem que assegurava haver rebut de Déu.

És evident que aquella situació no es repetirà en l'Europa d'avui dia, en la que no és obligatori professar una religió concreta, però convé no oblidar el que va passar segles enrera, quan tot el Mediterrani era encès per guerres repetides i interminables.

Els bisbes d'una banda i els prínceps d'altra defensaven els seus respectius interessos aferrissadament i sense reparar en mitjans, i l'església no va quedar molt lluny d'esdevenir el rector únic de tots els pobles. Argumentaven que els llibres sants, interpretats per ells mateixos, diuen molt clar com s'ha de portar el món per complir la llei de Déu.

Confiem que el seny del nostre poble faci fracassar una política tan mesquina. El retorn a l'edat mitjana és impossible.

Barcelona, Juny del 2002

El dret de ser català, no és un dret de sang, ni de cognoms, ni de naixement, el dret a ser català s'ha de guanyar demostrant-ho en totes les accions de la nostra vida

In Memoriam

JOSEP OLIVÉ I AVELLÍ

El passat 28 d'octubre s'extingí la vida del nostre company Josep Olivé i Avellí als 91 anys. El seu nom segur que no figurarà més enllà del de tantes persones que hem vist desaparèixer del nostre entorn durant el darrer semestre, de tants compatriotes que han estat i són la base que ha sostingut, per la seva fe, la supervivència de la nostra dissortada pàtria.. L'Olivé en cap moment de la seva llarga vida deixà de ser aquell anònim militant en tots els avetars de la nostra història recent.

Nat a Palamós, d'on sempre en guarda bons records, tan de la se va infància com de l'escola on aprengué la seva afecció al llegir que mai abandonà. Arribada l'hora de triar el camí del seu futur decidí, com tants altres, anar a la capital, en aquest cas fou Barcelona on queda immers en el món comercial de la ciutat. Entra a treballar a Can Jorba instal·lat al carrer del Call i procedent de Manresa, passant en breu el que seria un gran referent per a la ciutat, els Magatzems Jorba del Portal de l'Àngel on conegué els llargs anys ascendents de l'Empresa i els pocs anys de la seva decadència. L'Olivé en conegué tots els episodis, els anys dels famosos dijous a la tarda dedicats a la infància fins al moment de la compra dels emblemàtics magatzems pels Preciados de Madrid. L'Olivé només deixa el seu treball al ser mobilitzat per l'Exercit de la República com a conseqüència de la sublevació militar del 36, fruit de l'Espanya cavernària i aferrada a la idea del "Ordeno i mando".

L'Olivé amés de fer-nos coneixedors de la seves experiència, ens ha deixat, escrites, unes memòries que, probablement quedaran inèdites, unes memòries que a molts barcelonins plauria de conèixer l'entremat d'aquells magatzems que durant molts anys formaren part de la vida barcelonina.

Últimament, l'Olivé, encara dedicà els seus darrers anys al CADCI, d'on n'esdevingué un important actiu. Descansi en pau. Només hem volgut significar que la seva notorietat si sobresortís de l'anonimat les seves memòries no serien com les tants que en molts casos només responen a unes justificacions per un passat més aviat vergonyós. L'Olivé no tenia cap ombra en el seu passat, dins les seves possibilitats fou sempre un digne militant al servei del país.

L.U.J.

Abril 2002

Els llibres i els enregistraments poden conservar la llengua catalana però només nosaltres, els catalans, podem mantenir-la viva

CIMERA

El dia 16 de març del 2002, es va acabar la dita Cimera, la reunió dels Caps d' Estat de la proposada U.E., que va paraitzar la vida de la ciutat de Barcelona de manera ben considerable i que devia costar molts diners.

Es van reunir tots i també els homolegs de ls països que encara no han entrat però que volen entrar-hi. Tots plegats van fer un munt de reunions i un bon grapat d'àpats exquisits, i pel que llegeixo en van treure uns resultats polítics gens espectaculars.

En el programa de TV3 de la Júlia Otero del divendres anterior hi havia convidat en Fabia Estapé. No vaig poder

seguir la entrevista amb ell perque tenia un compromís personal i vaig haver de marxar. Només vaig escoltar la pregunta que li va fer la Júlia Otero al presentar-lo i anunciar el diàleg posterior: Què creu que han vingut a fer, tota aquesta gent a Barcelona? i el senyor Estapé va resumir la seva opinió en dues paraules: "justificar dietes"

Està clar que la formació de la UE és complicadíssima i no pot ser cosa de pocs dies, però jo penso que es podria fer millor, el que no és molt dir, perquè totes les coses de la vida ho són, de millorables; però a mi em sembla que un dels dèficits que patim a Europa és d'homes de talla superior, no es troben Churchills només donant un cop de peu a terra. A tot arreu governen gent vulgar que fan coses vulgars i sempre impregnades dels vicis de sempre, nepotisme i amiguisme, amb estructures que fan perdre temps i diners.

Vegem-ho una mica, pensant que l'invent de la UE va començar ja fa més de cinquanta anys. S'ha creat un Consell que no té poder i un Parlament que només fa propostes que són llargament discutides i finalment matisades i consensuades (crec que són els anglesos els que van dir que quan una comissió discuteix la forma d' un cavall en surt un consens que té forma de camell). I és que el camí natural cap a l'autèntic Govern d'Europa és frenat sempre pel desig que no es remogui cap sobirania dels països membres.

I per aquest carro amb tants pals a les rodes han creat una burocràcia espectacular que costa un diner indecent. Jo penso, i no crec equivocar-me, que el que es podria estalviar cada semana a UE amb una estructura raonable, podria resoldre en gran manera els coneguts problemes del tercer món, setmana a setmana, país a país.

Fotografia dels caps d'estat assistents a la Cimera de Barcelona

En paral·lel a les reunions dels Caps d' Estat hem vist al carrer tot un espectacle de manifestacions de tota mena, que reflecteixen, sobre tot, descontentament. La gent vol més coses i no té idea de com es poden aconseguir.

Resposta de la policia a les manifestacions antiglobalització

Sembla, amb tot, que donen a les classes dirigents arguments de reflexió que són necessaris.

És interessant que aquests moviments ja no es presentin com antiglobalitzadors, a seques, potser perquè ja han entès que la globalització ja havia començat quan tothom va veure la mateixa aigua i respirar el mateix aire.

També hi ha hagut aldarulls, com sempre, i que són inevitables. N'hi ha que tenen causes interessades ocultes i altres

que només exterioritzen frustracions personals. En conjunt són com les puces en els animals de pèl: inevitables.

Segur, però, que anem avançant. JO no veig aquella Europa unida en un demà proper, però el fet és que mentre discutim amb estira i arronsa inacabables sembla que evitem les guerres internes a les que érem tant aficionats.

Malgrat tot, la meva consideració final és relativament positiva. El món no para d'avançar, però cal fer-se a la idea que un final autènticament feliç no arribarà mai. Seria fer de la Terra un Cel i això no pot ser, el Cel és una altra cosa.

Pere Casadeus

Ex-secretari de Barna Centre

A Barcelona tenim moltes manifestacions, potser masses, però tothom hi té dret, una cosa fa que tinguin un caire còmic, a l'hora de fer recomptes, les sumes totals de manifestants no coincideixen. Algú no sap comptar.

LA DESMEMÒRIA D'UNA CERTA HISTÒRIA.

La transició política després de la mort del general Franco (1975), entre d'altres coses, establí un pacte de silenci, sobre els gairebé quaranta anys d'una dictadura que es mantingué per l'exercici d'una repressió, feta d'afusellaments, depuracions, empresonaments, batallons de treballadors i un llarg i dolorós etcètera. Calia, doncs, que en nom de la convivència, s'oblidés el passat, perquè era massa incòmode, se'n fes taula rasa, i es comencés de bell nou, de zero.

Aquesta situació contribuï a agreujar encara més el trencament històric que representà l'ensulsiada del 1939, amb l'exili de la majoria dels nostres intel·lectuals, quadres polítics i sindicals, que deixà Catalunya, òrfena de la seva elit cultural.

De retruc, tots els esforços que fins aleshores s'havien fet, en el sentit de bastir una història nacional, (A. Rovira i Virgili, F. Soldevila) quedaren desbaratats i la història de Catalunya va desaparèixer o, en el millor dels casos, passà a ésser un subsistema de la història d'Espanya.

És en aquest sentit que nosaltres voldríem recuperar tres personatges, que serien un exemple paradigmàtic d'aquesta situació d'oblit històric.

Imatge dels fets de Prats de Molló l'any 1926

El primer cas seria el de Roc Boronat i Font, (Barcelona 1897-Mèxic 1965), íntim col·laborador de F.Macià. Participà en la fundació d'Estat Català, (1922) en els locals del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria (CADCI) i en els fets de Prats de Molló (1926), raó per la qual és expulsat a Bèlgica pel govern francès. Torna a Catalunya el 1931 i, com a membre d'Estat Català, participa

en la fundació d'ERC. És nomenat Cap dels Serveis d'Assistència Social de l'Ajuntament de Barcelona. Des d'aquest càrrec i a iniciativa d'una idea del doctor Constantí Llambias i Morató, i amb la col·laboració de la contista i dibuixant Lola Anglada, es crea el cupó dels cecs; alhora, aconsegueix per la fusió de dues entitats, formar el Sindicat de Cecs de Catalunya. Durant el franquisme els noms de R. Boronat i el Dr. Llambias foren del tot silenciats. Darrerament, s'han reconegut els seus esforços en favor dels cecs, i el doctor R. Boronat té un carrer amb el seu nom, al barri del Poblenou on va néixer.

El segon dels nostres grans oblidats és Ramon Soliva i Vidal (Cabdella 1912-Barcelona 1973). En el llibre *Maquis y Pirineos*, el seu autor, F. Sánchez Agustí, ens descobreix la personalitat sorprenent d'aquest militant comunista del PSUC (Partit

Socialista Unificat de Catalunya) que estudià durant cinc anys al Seminari de la Seu d'Urgell i fou medalla de la Llibertat de la República. És enviat a Cuba (1960) amb el nom de Roberto Roca, com a assessor militar de Fidel Castro, on té un paper rellevant en la planificació de l'operació de rebuig de la invasió de *Playa Girón* (20-IV-1961) per part de forces anticastristes, entrenades a Guatemala per l'administració Kennedy.

Durant la guerra dels tres anys, R. Soliva fou Comandant de la 27 Divisió, anomenada *la Bruixa*; en acabar la guerra, tenia el grau de Tinent Coronel de la 45 Divisió. Exiliat a la URSS, estudia a l'Acadèmia Militar de l'Exèrcit Roig, on és el primer de la seva promoció; després, imparteix classes de tàctica i estratègia a militars soviètics; Més tard, amb Santiago Carrillo, és el responsable de les unitats de maquis que depenen del PCE (Partido Comunista de Espanya). Els qui el conegueren, el recorden com una persona d'una extraordinària memòria, molt fort físicament, amb una incansable curiositat intel·lectual i que sempre va escriure en català.

Nostradamus

El nostre darrer personatge és Nostradamus. Darrerament, s'han posat de moda les seves profecies, que haurien anunciat cinc-cents anys abans l'atemptat a les Torres Bessones del WTC. Nostradamus, nascut a Sant Romieg de Provença el 1503 -seria, doncs, més català que francès- perquè el seu nom real era *Miquèl de Nòstra Dama* i era de la nació occitana. Metge i astròleg, era conegut pels seus remeis, que es fonamentaven en propietats guaridores que només ell coneixia. Els seus pronòstics astrològics, en distints períodes històrics, han aconseguit una notable difusió.

Amb aquestes ratlles, volem contribuir a recuperar una petita part de la memòria històrica, que ens permeti d'entendre la totalitat d'aquella història que, com deia el cantant de Xàtiva, ens han volgut amagar. Només entenent el passat, podrem comprendre el present i procedir a una acumulació de forces que ens faciliti de construir el futur.

Agustí Barrera i Puigví. Historiador

*L'home es casa per manca de seny, es divorcia per
manca de paciència i es torna a casar per manca
de memòria*

Provèrvi àrab

L'ERA NOVA, (QUE NO ÉS NOVA)

Costa d'entendre la constant submissió dels partits polítics que, encara, en diem d'esquerres, als interessos de les altres organitzacions que en diem de dreta i que no són altra cosa que els braços polítics dels capitalistes, d'aquells que tenen molt de tot però mai prou, dels insaciabls de poder dels que, segurament, cerquen la felicitat a través de la seva inesgotable ambició, aconseguir el màxim ni que sigui a costa dels més necessitats. En aquesta situació voraginosa lamentablement, però, no solament hi són absorbits els defensors de l'home del carrer sinó que, a més, hi són engolits els defensors de les nacionalitats, dels pobles oprimits per altres pobles, sigui per la compra de voluntats, la instal·lació de Cavalls de Troia, de botiflers i traidors a la pròpia pàtria, tot plegat acomboïtat per les grans concentracions de poder mundial que fan anar els pobles a remolc dels seus interessos. Tampoc podem deixar de banda el poder dels mitjans de comunicació repetint constantment allo que, d'entrada, hom ja sap que no és cert del tot però que un cert corrent social fa caure en la indiferència popular que acaba acceptant com a certa la "informació", malgrat els dubtes.

Per comprovar aquesta maldestre exposició, però fàcil de comprovar si observem l'avanç del partit de dreta en el nostre entorn nacional, on se'ns acut una pregunta de difícil resposta, com és possible que una ciutadania majoritàriament assalariada es pugui permetre, democràticament, l'ascens dels partits polítics representants dels explotadors?

Segurament ens trobem a les acaballes de la civilització que venim anomenant occidental. Les civilitzacions, igual que els imperis, tenen els seus llargs anys d'ascens i els de decadència com molt bé ha estudiat l'Alexandre Deulofeu quan fa referència a la matemàtica de la història. Ara està naixent una nova civilització/imperi, la Nordamericana que, com les anteriors, segueix els mateixos passos que no van en la voluntat de procurar un món millor, un benestar social acceptable per a tothom no, no han pures res de les anteriors experiències, només els val la defensa i ampliació del seu propi poder amb el qual pretenen dominar el món. La nostra Europa, ja decadent, quan té un conflicte important i de costosa solució confia en l'imperi ascendent, que sempre acaba imposant el seu criteri acompanyat de tots els beneficis possibles, entre ells la introducció de la seva forma de vida, destrucció de la família, i acceptació dels seus productes comercials. Tot els serà fàcil d'aconseguir, no els caldrà cap violència, els europeus, debilitats per les seves pròpies contradiccions abandonaran, ni tan sols seran capaços de reivindicar les seves beneficioses aportacions a la humanitat.

Segurament ja res podrà aturar la constant agressió a l'europisme, el domini total no es produirà d'un dia per l'altre, ni amb grans actes de violència, no caldrà pel fet que enfront només trobarà pobles sense voluntat de subsistir, pobles que ni tan sols han intentat resoldre cap de les moltes contradiccions en que han anat caient, una ciutadania que oscil·larà entre mesell i agnòstic.

Fa uns anys, encara hi ha qui ho ha conegut, a casa nostra, els polítics posaren tot el seu esforç, la seva voluntat, la seva bona fe, en la consecució d'un món millor per poder deixar com a herència als seus descendents una Pàtria catalana digna, amb un futur ple de civilitat. Aquells polítics foren acomboiats per la gent de lletres, de ciències i per una població que ho compartia. Avui no sabem trobar aquells capdavanters, aquells polítics que creuen capaços d'empobrir-se en la defensa d'aquell ideal. Tothom coneix persones prou capacitades per enllaçar aquella època amb la present, però són persones que no volen entrar en el món de la corrupció tant generalitzada en l'estament polític, ni volen haver d'ofegar el seu propi criteri davant de dubtoses decisions de partir.

Barcelona, setembre del 2002

Lluís Urpinell i Joan
Expresident del CADCI

Un petit homenatge al CADCI de part de la Ciutat de Barcelona

El proper dia 10 de Setembre a les 19'30 hores està previst per part de la secció de l'arxiu històric de l'Ajuntament de Sarrià-Sant Gervasi la inauguració de la placa de la plaça que la ciutat comtal dedica al que fou president del CADCI del 1910 al 1917, en Josep Puig i Esteve. A l'acte, al que el CADCI s'adhereix amb agraiement i simpatia s'hi espera l'assistència dels socis a qui les seves obligacions no impedeixin ser-hi presents.

Josep Puig i Esteve, nat a Agramunt el 1876, fou un dels fundadors del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria l'any 1903 i hi desenvolupà una activitat molt intensa durant tota la seva vida.

Narcís Rucabado
els esforços que
en tot moment ha posat
per a la culminació de
l'acte.

Plaça de Josep Puig i Esteve
Avd. J. V. Foix, davant
del número 23

La E a les matrícules?

*Aviat farà tres-cents anys (si no som amatents a solucionar-ho) que Catalunya forma part de l'Estat espanyol. Primer com a **nación catalana** annexada, després com a **región española**, posteriorment com a **Nordeste de España**, i ara com a **Comunidad autónoma**, però com que el nom no fa la cosa, ens diguin com ens diguin, és evident que el nostre govern només té competències i poder per a ben poca cosa. La veritat és que nosaltres hem de ballar al so que toquen a Madrid.*

I això és tant cert que, del 1714 ençà, sempre ha estat igual. Tant és que allà hi governin dretes com esquerres, tant és que Espanya sigui república com monarquia, tant és que el dictador de torn tingui el nas vermell perquè li agrada el mam, com si es dedica a firmar penes de mort, per ells, els catalans som súbdits subjectes a les seves lleis i als seus abusos. Si això és així, per on es podria trobar una raó que justifiqués la no aplicació d'una llei d'abast estatal?. Si Espanya imposa una E a les matrícules dels cotxes espanyols, és evident que els cotxes catalans també estan obligats a exhibir-la, mentre Catalunya estigui sota fèrula espanyola.

Són molts els que al·leguen la seva repugnància a lluir la E a les seves plaques perquè afirmen que els catalans no som espanyols. D'acord, jo també ho crec, però els qui es veu que no s'ho creuen són els nostres alcaldes, els nostres diputats, els nostres consellers, el nostre govern, sempre disposats a viatjar cap a Madrid, per fer quatre inútils crits enmig del desert, i fer les seves reverències de rigor, allà i aquí, davant les autoritats estatals, que mai no escolten les nostres raons. Ja estem ben arreglats! Allà, sempre, tant els d'esquerres com els de dretes, són nacionalistes imperialistes, i aquí, tant els de dretes com els d'esquerres són botiflers o són catalanistes de via estreta. Proclamen la seva fe en el futur d'una Catalunya pròspera i feliç dins d'una Espanya explotadora, insensible i sempre amatent a munyir la grossa mamella catalana i, alguns, fins i tot aspiren a obtenir-hi un ministeri!!! I pensen que algú els pot fer cas quan raonen contra la E? Apa home! O són incompetents o són inconscients.

Només hi ha una manera de no «lluir» la E a Catalunya. Ara ja tothom sap que tenim tot el dret a l'autogovern, doncs exercim-lo! El govern de Catalunya ha de saber que ja n'hi ha prou de **paños calientes**. S'ha d'acabar d'una vegada amb aquest absurd sí però no; es proclamen nacionalistes però sempre procurant que l'amo de Madrid no s'enfadi perquè no els piqui la cresta, sempre pidolant una mica de favor, tot i saber que és inútil i que no l'obtindran mai.

Catalunya no és d'Espanya, i això és ben clar. Catalunya no rep un tracte just d'Espanya, i Espanya no tracta igual Catalunya com a les altres **Comunidades autónomas**, i això és indiscutible. L'única solució és trencar tots els vincles que ens lliguen a Espanya i proclamar la República Catalana i reduir les relacions dels dos països als normals entre veïns.

I cada dia que passa sense aplicar aquesta solució enverina l'ambient fins a límits insospitats que no poden dur res de bo. I cada dia que passa sense actuar, des de l'actual legalitat, per molt que ens piqui, és claríssim que ens poden obligar a plantificar-nos la ditxosa E al front, al pit o l'esquena, com a Alemanya els nazis als jueus.

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

LA NOSTRA CRÍTICA

HEM VOLGUT OBRIR UNA SECCIÓ DE CRÍTICA LITERÀRIA PER TAL QUE ELS NOSTRES SOCIS
REBEU RESSENYES DE LLIBRES QUE CREIEM PODEN SER DEL VOSTRE INTERÈS.

PROPOSTES PER A UNA CATALUNYA DESITJABLE

Autors diversos; Editorial Mediterrània

L'Editorial Mediterrània, amb la seva aposta oberta al futur, ens posa a les mans un llibre que per les seves característiques i continguts ens agradaria destacar. El títol ja és tot un repte: *Propostes per a una Catalunya desitjable*.

Recull aportacions de molt diversos ciutadans del país, capaços de veure Catalunya des de diferents angles i disciplines. Una Catalunya on essent protagonista la persona s'avança al futur, encarant i preveient els molt variats reptes que segons ells ens esperen. Només els apunten. No és cap projecte lligat, no ho pretén. Són simples propostes (no propostes simples), amb clara voluntat de contribuir a fer avançar la nostra societat.

Propostes per a una Catalunya Desitjable, no només ofereix una lectura refrescant sinó estimulant per a tota persona inquieta i preocupada per l'esdevenidor. També perquè ens desmarca clarament de tot projecte fet i elaborat. També pel grau d'utopia necessària que avui necessitem els homes i les dones del nostre país, i en definitiva perquè ens col·loca en una perspectiva nova.

Aquest llibre és fruit de les aportacions a la convocatòria "Repensar la Societat". N'és una selecció. La convocatòria fou oberta a tota la ciutadania de Catalunya a participar, a dir quelcom que ens fes avançar envers una societat més justa i equilibrada, en clau de futur i amb independència dels partits polítics. En qualsevol cas, els partits no poden deixar d'ésser-ne receptius i valorar-les.

Josep Busquets

Cooperativa Cultural Rocaguinarda

C.A.D.C.I.

Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria

Rambla de Sta. Mònica, 10
08002 Barcelona

En/Na..... amb domicili a

..... i amb el telèfon

..... vol associar-se al CADCI i per fer-ho facilita a l'entitat el número de compte per pagar la quota anual de 20 €

.....

Signatura

Si us voleu associar al CADCI, feu-nos arribar aquesta butlleta d'associació a Rambla de Santa Mònica 10, 08002 Barcelona

RACÓ POÈTIC

Si

Rudyard Kipling,
traduït per Carles Riba

*Si pots guardar la calma quan tothom al teu volt
perd el cap i t'acusa d'ésser tu el qui s'esvera.
Si et pots fiar de tu, quan tothom es fa enrera
dubtant-ne, però trobes lògic que et deixin sol.
Si ets capaç d'esperar, i no et cansa l'espera
o no et vals e mentides, sentint-ne a dir de tu
o sabent-te odiat, no dones pas a l'odi
i això sense fer massa l'home honrat i segur,
ni massa oracle, ni el codi.*

*Si saps pensar i no creure que has d'ésser un pensador
somià i no posar-te cap somni per senyor.
Si fas cara igualment a triomfs i desastres
tractant-los pel que són: impostures i no res.
Si pots sofrir paraules que has dit de bona fe,
que els murrís capgirin per enredar sapastres
o mirar-te les coses del teu més pur daler
per terra, trossejades,
i ajupir-te i refer-les amb eines ja esmussades.*

*Si ets capaç de fer un munt de tots els guanys, arreu
i jugar-te'ls a cara i creu,
i perdre, i altre cop a partir de l'esperança
i de res, i sense ni un sospir de recança.*

*Si pots parlar amb les turbes i mantenir-te noble,
o anar amb els reis i no perdre l'aire senzill de poble.*

*Si ets capaç de forçar el teu cor
i els teus nervis i cada fibra
a servir el teu moment, ni que et sembli que has mort
fa temps, i persistir, quan res en tu no vibra
sinó la voluntat que et diu "aguanta fort"*

*Si tant poc t'ofendria l'adversari groller
com un amic que et vulgui bé,*

Si ets algú amb qui es compta, però ningú no hi compta massa.

*Si pots omplir el fugaç, l'impecable minut
amb seixanta segons d'espai recorregut
passa darrera passa*

*Teva és la terra! J tot el que ella enclou és teu!
i el que val més que això: Ets un home, fill meu!*

EN L'INAUGURACIÓ DE LA PLAÇA PUIG I ESTEVE

És un goig per l'actual Junta Directiva del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria - Entitat Obrera, poder assistir a aquest acte de restitució en el nomenclàtor de la ciutat de Barcelona del nom que ens ha de recordar un dels més preclars Presidents. Puig i Esteve representà i feu aflorar l'ideari fundacional de la nostra Entitat, i marcà el camí per fer realitat tot el potencial social que el nostre país podia donar de sí.

I és que homenatgem i fem memòria de la persona que durant nou anys dirigí amb encert el CENTRE, sinó que a més homenatgem l'esperit que ell encarnà i que ha animat en tot moment la nostra gent en l'afany d'un demà en plenitud.

Homes com en Puig i Esteve representen l'essència de Catalunya, emmarcada en una ambició, en un camí de progrés, en la lluita tot temps iniciada però que no hem pogut consolidar a causa d'aquesta pedra que s'interposà en el nostre camí ja fa prop de tres-cents anys i que no ens ha estat possible, fins avui, poder-la apartar i que segueix barrant-nos el pas, no permetent-nos ser una nació més en el concert dels països lliures.

Tant de bo que els nostres polítics sàpiguen trobar uns camins millors dels que ens han menat en el passat, perquè de res ens ha servit, ni serviran els esforços dels nostres conciutadans per superar les dificultats de cada dia. Avui no ens manca res per ser un estat entre els estats, només ens cal despendre'ns de complexos i de la por a la llibertat.

Acabarem amb unes paraules del nostre homenatjat pronunciades en l'acte de lliurament d'una bandera catalana al nostre Ajuntament per tal de ser hissada en el seu balcó principal, després d'haver-ne estat forajitada feia dos-cents anys, era l'any 1914 i digué en finalitzar l'ofrena «que aquesta bandera, quan voleiant al vent, sos gusporejants reflexos brillin en els ulls del vianant, despertin els seus pensaments la idea de les nacions esclavitzades i, en son pit l'afany indomable de lluitar per la seva santa llibertat».

Fóra bo, doncs, que el ciutadà que al pasar per aquest indret, llegeixi el nom de Puig i Esteve recordi les seves paraules.